

Sygn. akt I C 485/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2018r.

Sąd Rejonowy w Gdyni, Wydział I Cywilny

w składzie

Przewodniczący: SSR Adrianna Gołuńska-Łupina

Protokolant: st. sek. sąd. Małgorzata Świst

po rozpoznaniu w dniu 08 listopada 2018 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa W. H.

przeciwko B. (...) Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu w G.

o ustalenie

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda W. H. na rzecz pozwanego B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. kwotę 1817 zł. (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

Sygn. akt **I C 485/18**

UZASADNIENIE

Powód W. H. wniósł pozew przeciwko B. (...) Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu w G. o ustalenie, że nie istnieje wierzytelność pozwanego wobec powoda w wysokości 5.005,05 zł, oznaczona numerem (...), o której mowa w piśmie pozwanego z dnia 22 marca 2018 roku skierowanym do powoda, a także zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany pismem z dnia 22 marca 2018 roku wezwał go do zapłaty kwoty 5.005,05 zł, wskazując, że jest wierzycielem tej kwoty, a powód dłużnikiem, a sprawa znajduje się na etapie próby zawarcia ugody, a sprawa dotyczy wierzytelności wynikającej z umowy kredytu konsumpcyjnego nr (...) z dnia 20 stycznia 2000 roku. Nadto pozwany ma być wierzycielem na podstawie umowy cesji zawartej z (...) S.A. w dniu 09 czerwca 2006 roku. Poza tym w sprawie prowadzone miało być postępowanie egzekucyjne.

Powód podnosi, że nie otrzymał żadnej wiarygodnej informacji o przelewie wierzytelności, a także nie wie, z jakiego tytułu miałyby ona wynikać.

(pозew – k. 3,4 oraz 35)

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że powód dnia 20 stycznia 2000 roku zawarł z (...) S.A. umowę kredytu konsumpcyjnego nr (...), która została wypowiedziana dnia 28 lutego 2002 roku. Roszczenie będące przedmiotem sporu zostało stwierdzone prawomocnym nakazem zapłaty wydanym w sprawie o sygn. akt I Nc 101/14 z dnia 14 kwietnia 2004 roku na rzecz (...) S.A. Następnie dnia 09 czerwca 2006 roku na podstawie umowy cesji pozwany nabył wierzytelność od (...) S.A. Powyższe było podstawą do uzyskania dnia 26 października 2007 roku przez pozwanego klauzuli wykonalności na powyższy nakaz na swoją rzecz.

(odpowiedź na pozew – k. 12-13 oraz k. 40-41)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Nakazem zapłaty z dnia 14 kwietnia 2004 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 101/14 Sąd Rejonowy w Lublinie nakazał W. H., aby zapłacił na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w L. kwotę 2.116,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 12,25 % w stosunku rocznym od dnia 29 października 2003 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 657,30 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Umową cesji wierzytelności z dnia 09 czerwca 2006 roku, zawartej pomiędzy (...) Spółką Akcyjną w L. a B. (...) Niestandardyzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W. wierzytelność obejmując powyższy nakaz zapłaty przeszła na pozwanego, co stwierdzono postanowieniem z dnia 26 października 2007 roku wydanym przez Sąd Rejonowy w Lublinie w sprawie I Co 1661/07

(dowód: nakaz zapłaty – k. 42, postanowienie – k. 43, umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami – k. 14-22)

Pismem z dnia 22 marca 2018 roku pozwany poinformował powoda o możliwości zawarcia ugody w zakresie wierzytelności wynikającej z umowy kredytu konsumpcyjnego nr (...) z dnia 20 stycznia 2000 roku, zawartej przez powoda. Pozwany wskazał, że w sprawie prowadzone jest postępowanie egzekucyjne, a na dzień 21 marca 2018 roku łączna kwota zadłużenia powoda wynosiła: 5.005,05 zł, na co składały się: kapitał – 948,45 zł, odsetki – 3.913,84 zł oraz koszty 142,76 zł. Pozwany wskazał, że w przypadku ugody istnieje możliwość umorzenia egzekucji komorniczej i zmniejszenie zadłużenia spłacanego w ratach nawet do 50 %.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: pismo z dnia 22.03.2018r. – k. 7-8)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, uznając je za w pełni wiarygodne, ponieważ żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów ani nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

Powód oparł swoje powództwo o art. 189 k.p.c. zgodnie z którym może on żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Zgodnie z poglądami orzecznictwa materialnoprawną przesłanką powództwa o ustalenie jest interes prawny powoda. Uznaje się, że interes prawny zachodzi wówczas, jeżeli sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości (wyr. SN z 18.6.2009 r., II CSK 33/09, OSNC 2010, Nr B, poz. 47).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd uznał, że powód nie posiadał interesu prawnego w wytoczeniu niniejszego powództwa. W istocie powód domagał się bowiem ustalenia, że nie istnieje wierzytelność powoda, która stwierdzona została nakazem zapłaty z dnia 14 kwietnia 2004 roku, wydanym przez Sąd Rejonowy w Lublinie w sprawie I Nc 101/04, a następnie postanowieniem z dnia 26 października 2007 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I Co 1661/07 tego Sądu nadano klauzulę wykonalności na rzecz pozwanego. Co prawda powód zarzucał, że powyższe orzeczenia nie mają u źródła umowy kredytowej o numerze (...) z dnia 20 stycznia 2000 roku, jednak zarzut

ten pozostał gołosłowny, albowiem na tę okoliczność stosownie do zasady rozkładu ciężaru dowodowego wyrażonej w art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. nie zaoferował Sądowi żadnego dowodu.

Tak więc powód domagał się ustalenia, że nie istnieje wierzytelność objęta prawomocnymi orzeczeniami Sądu. Co więcej nawet stwierdzenie, iż na przykład wierzytelność wynikająca z powyższych orzeczeń jest przedawniona nie kończyłaby definitywnie sporu pomiędzy stronami. Taki efekt powód mógłby osiągnąć opierając powództwo o art. 840 k.p.c. w zmodyfikowanym kształcie, ewentualnie skarżąc postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego na podstawie art. 788 k.p.c., zakładając, że mógłby skutecznie skorzystać z zarzutów zgłaszanych w niniejszej sprawie.

Charakter przesłanki interesu prawnego powoduje, że jego brak skutkuje oddaleniem powództwa, a nie odrzuceniem pozwu (Komentarz kodeksu postępowania cywilnego do art. 189 k.p.c., red. Marszałkowska-K. 2018, wyd. 22/E. Z.).

Wobec powyższego z uwagi na to, że powód nie wykazał materialnoprawnej przesłanki istnienia po jego stronie interesu prawnego w wytoczenia powództwa, w punkcie I. wyroku na podstawie art. 189 k.p.c. a contrario należało je oddalić.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II. wyroku na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.) uznając, że pozwany wygrał proces w całości zasądził od powoda na rzecz pozwanego całość kosztów procesu, na które składały się: opłata za czynności fachowego pełnomocnika – radcy prawnego w stawce minimalnej (1.800 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).